

Pro mě úplně neznámé jméno desky i interpreta. Původně jsem měl tendenci to laskavě podcenit jako soukromý projekt nadšené skupiny. Po vložení do přehrávače mě to ale okamžitě zaujalo. Chyběl amatérský upozaděný plochý zvuk, kňouravý do sebe obrácený zpěv a nicotná témata. Všechno bylo obráceně.

Na desce najdeme jen devět písní, a jen dvě jsou přes 4 minuty, ale evidentně je znát, že skupina vybírala a tak se své obvyklé výtky na nevyužití kapacity disku tentokrát vzdám. Dojem začíná už zvláště tajemným namodralým obrázkem koně, domu se svítícím oknem a snad pastviny, snad vřesoviště. Nevím proč mi to evokuje Skotsko. Přitom ale písničky na albu jsou veskrze autorské (hudba T. Zwardon, texty ve většině případů Z. Roller) a svou stavbou inspiraci v těchto končinách nepřipomínají. Spíše atmosférou. Tohle zní nad severskými pláněmi, když dozní hudba pro lidi. Ale ne, tak složité to zas nebude. Sama skupina o sobě píše, že hraje muziku na pomezí popu, jazzu, latiny a world music. No... world music je tam uvedeno jen pro snoby, kteří nepoznají, že tam vůbec není.

Prostě na albu najdeme devět slušně vystavěných melodií, dostatečně prokomponovaných a aranžovaných aby nenudily, využívajících k navození atmosféry i delší instrumentální pasáže, které ale nezačnou nudit, s devítkou zajímavých textů, mírně abstraktních, spíše však přemítajících, ne však blbých nebo stavěných na efekt ohromení z nečekaného slovního spojení, to celé interpretováno plným a sebevědomým výkonem muzikantů. Zpěv Petry Jankové je dílem příjemně zastřený, nebo příjemně vyšší. Pouze když se ve výrazové poloze trochu válí, tak je protivná: Vábím. A taky pokud exhibice saxofonu Kuby Doležala přesáhne meze vytváření atmosféry, tak tehdy začne trochu prudit: *Sladkou a hořkou*. Naopak silný dojem zanechají v posluchači trochu tajemné

Fontány

, nebo naopak stručná

První rána

.

Na <http://desky.ifolk.cz/> jsem dal *****